

دونالد ترامپ در گفت و گو با مجله آتلانتیک:

هم آمریکا را اداره می کنم هم جهان را

ترجمه: آریا صدیقی / قبل از شروع، ذکر مقدمه ای درباره هماهنگی برای انجام مصاحبه با دونالد ترامپ، خالی از لطف نیست. در شرایط عادی، خبرنگارانی که به دنبال ملاقات حضوری با رئیس جمهوری آمریکا هستند، ابتدا یک طرح پیشنهادی مفصل درباره مصاحبه می نویسند. این طرح، اهداف مصاحبه، حوزه های کلی گفت و گو و دلایل زیادی را که رئیس جمهور باید، به نفع خودش، با این خبرنگاران خاص و نه با خبرنگاران دیگر صحبت کند، شرح می دهد. سپس این پیشنهاد برای مقامات کاخ سفید ارسال می شود. اگر همه چیز خوب پیش رفت، مذاکرات برای انجام مصاحبه آغاز می شود. اگر کارکنان کاخ سفید به طور معقولی مطمئن باشند که مصاحبه به نحوی در راستای اهداف آنها خواهد بود از رئیس جمهور، درخواست می کنند که با مصاحبه موافقت کند. گاهی اوقات، رئیس جمهور موافقت می کند. این اتفاقی است که اخیراً برای ما افتاده است. ما این فرآیند را در جریان گزارشی که می خوانید، طی کردیم. ما پیشنهاد خود را اینگونه مطرح کردیم: دونالد ترامپ، رئیس جمهور آمریکا، به لطف پیروزی در دور دوم ریاست جمهوری و تغییر چشمگیر در آمریکا و جهان، اکنون می تواند به عنوان مهمترین رهبر آمریکایی قرن بیست و یکم شناخته شود و ما می خواهیم به تفصیل شرح دهیم که چگونه این اتفاق افتاد. تنها چهار سال پیش، پس از شورش خشونت آمیزی که او به راه انداخت، به نظر می رسید که کار ترامپ تمام شده است. شبکه های اجتماعی حساب او را ممنوع یا تعلیق کرده بودند و او توسط حامیان مالی اش طرد شده بود. جمهوری خواهان او را محکوم کرده بودند و کشور در حال حرکت به سمت شروع تازه ریاست جمهوری جو بایدن بود. سپس ضربات بیشتری به ترامپ وارد شد؛ کیفرخواست ها، احکام مدنی و رد صلاحیت های بی پایان توسط افرادی که زمانی برای او کار می کردند، از راه رسیدند و حالا چند ماه است که او دوباره رئیس جمهور شده است. ما می خواهیم از زبان خودش بشنویم که چگونه او یکی از قابل توجه ترین بازگشت ها را در تاریخ سیاسی آمریکا رقم زده است و چه درس هایی، در طول این مسیر آموخته است. ترامپ موافقت کرد که ما را ببیند. به طور ضمنی به ما قول ملاقات و عکاسی داده شد؛ احتمالاً در دفتر بیضی شکل، هر چند احتمالاً در اتاق لینکلن. اما بعد، همانطور که اغلب در این کاخ سفید اتفاق می افتد، همه چیز به هم ریخت. هفته ای که قرار بود مصاحبه ما انجام شود، ترامپ پیامی توهین آمیز در Truth Social منتشر کرد و با اسم بردن از مجله آتلانتیک به ما حمله کرد. او نوشت: «اشلی پارکر قادر به انجام یک مصاحبه منصفانه و بی طرفانه نیست. او یک دیوانه چپ رادیکال است و تا جایی که من او را می شناسم، تا حد امکان وحشتناک بوده است. تا به امروز، او حتی نمی داند که من سه بار رئیس جمهور شده ام.» (این جمله آخر درست است - اشلی پارکر نمی داند که ترامپ سه بار رئیس جمهور شده است!) «به همین ترتیب، مایکل شرر هرگز گزارش منصفانه ای درباره من ننوشته است، فقط منفی نوشته است و تقریباً همیشه دروغ می گوید.»

ظاهراً، با پخش شدن خبر ملاقات ما در حلقه نزدیکان ترامپ، فردی برخی از چیزهایی را که ما (به طور خاص اشلی) گفته و نوشته بودیم و ترامپ دوست نداشت، به او یادآوری کرده بود. ما هنوز نمی دانیم آن فرد که بود اما بلافاصله با عواقب مسئله روبه رو شدیم: گفتند نه از عکاسی خبری هست و نه بازدید از دفتر بیضی شکل تازه بازسازی شده یا اتاق لینکلن، و قطعاً نه مصاحبه.

اما هر دوی ما به اندازه کافی اخبار ترامپ را پوشش داده ایم که بدانیم اولین کلمه او به ندرت آخرین کلمه اوست. بنابراین ساعت ۱۰:۴۵ صبح شنبه او آخر ماه مارس، با تلفن همراهش با او تماس گرفتیم. او نپرسید چطور شماره اش را پیدا کرده ایم. تنها چیزی که می توانیم بگوییم این است که کارکنان کاخ سفید کنترل ناقصی بر دستگاه های ارتباطی شخصی ترامپ دارند. رئیس جمهور در کلپ کانتری که در بدمینستر، نیوجرسی دارد، بود. شماره ای که روی صفحه نمایشش چشمک می زد، شماره ای ناآشنا بود، اما به هر حال پاسخ داد. او پرسید: «چه کسی تماس می گیرد؟»

رئیس جمهور، با وجود حملاتش به ما در چند روز قبل، که ظاهراً از یک هفته موفقیتش احساس دلگرمی می کرد، مشتاق صحبت در مورد دستاوردهایش بود. او گفت اگر گزارشی که ما نوشتیم را دوست داشته باشد، حتی ممکن است دوباره با ما صحبت کند. او گفت: «به اهالی آتلانتیک بگویید، اگر گزارش های خوب و واقعی می نوشتند، مجله شان پرطرفدار می شد.» او با اشاره به صاحبان رسانه ها به طور کلی و - ما حدس می زدیم - به طور خاص منظورش بروس بود، گفت: «می دانید، در یک نقطه، آنها تسلیم می شوند. در یک نقطه می گویند، دیگر بس است.» او آرام خندید.